

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. F.,** zastoupený JUDr. Robertem Jonákem, advokátem se sídlem Horní 14, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 75, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2011, č. j. 57 A 110/2010 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2011, č. j. 57 A 110/2010 – 38, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále jen „krajský úřad“) ze dne 10. 11. 2010, č. j. KUJI 84504/2010, sp. zn. OOSČ 6001/2010 OOSC/196, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov ze dne 2. 9. 2010, č. j. OVV/410/2010 D-113/10, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. b), d) a l) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že pokud se týká přestupku podlost. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, byl jednoznačně prokázáno, že stěžovatel řídil motorové vozidlo po požití alkoholického nápoje v době, kdy byl ještě pod jeho vlivem, svědeckou výpovědí zasahujících policistů a dále úředním záznamem ze dne 20. 1. 2010, který je totožný s výpovědí policistů. Provedená orientační dechová zkouška dechovým analyzátorem, při které byla u stěžovatele v 02:55 hod. naměřena hodnota alkoholu 1,6 promile, byla prováděna zcela standardním způsobem a v souladu se zákonem, přičemž stěžovatel byl

okamžitě seznámen s pozitivním výsledkem. Krajský soud se ztotožnil se stanoviskem krajského úřadu, že opakované pokusy dechové zkoušky na místě kontroly i na obvodním oddělení policie, jež zůstaly neúspěšné, nebyly způsobeny technickou závadou na přístroji, ale úmyslnou technikou dýchání stěžovatele, aby nedošlo k zobrazení výsledku. Výpověď svědka MUDr. M. V., který následně provedl lékařské vyšetření stěžovatele, nemá žádnou důležitou vypovídací hodnotu, neboť svědek uvedl, že si na vyšetření již nevzpomíná a odkázal na protokol o lékařském vyšetření ze dne 20. 1. 2010. Tento protokol však nebyl vyplněn ve všech jeho kolonkách, lékař viděl stěžovatele až téměř hodinu poté, kdy byla provedena dechová zkouška s pozitivním výsledkem a navíc lékařské vyšetření nebylo provedeno celé, protože stěžovatel odmítl bezdůvodně odběr krve. Lékařské úkony, které provedl MUDr. V. dne 20. 1. 2010 ve 03:45 hod. měly pouze orientační charakter, neboť šlo o vizuální pozorování stěžovatele při některých úkonech a navíc nebyla vyplněna kolonka, zda vyšetřovaný jeví známky požití alkoholu. Pokud se jedná o přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích krajský soud uvedl, že vzhledem k tomu, že se podařilo provést pouze jednu dechovou zkoušku s pozitivním výsledkem, bylo povinností stěžovatele uposlechnout výzvy policisty a podrobit se v odborném zdravotnickém zařízení vyšetření spojeného s odběrem krve. Toto stěžovatel nerespektoval, ač k tomu neměl žádný závažný důvod, čímž porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a naplnil tak skutkovou podstatu výše uvedeného přestupku. Rovněž přestupkové jednání podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích bylo stěžovateli jednoznačně prokázáno, a to svědeckou výpovědí policistů. S tvrzením stěžovatele, že řízení o přestupcích mělo být zastaveno, se krajský soud neztotožnil. Pokud správní orgán dne 11. 2. 2010 odložil přestupkovou věc stěžovatele podle ust. § 66 odst. 2 zákona o přestupcích, nejednalo se o rozhodnutí, nýbrž o úkon správního orgánu učiněný před zahájením řízení, který nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. Jestliže tedy pominuly důvody odložení věci, mohl správní orgán zahájit řízení o přestupcích, což také učinil. Krajský soud se však ztotožnil se stanoviskem krajského úřadu, že v případě lhůty uvedené v ust. § 67 odst. 3 zákona o přestupcích se nejedná o lhůtu propadnou, ale pouze o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením nejsou spojeny žádné právní účinky. Jako nesprávný vyhodnotil krajský soud názor stěžovatele, že správní orgány porušily zásadu reformace in peius. Krajský úřad rozhodnutím ze dne 26. 7. 2010, jímž bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 5. 2010, neuložil stěžovateli žádnou sankci. Správní orgán I. stupně poté znovu ve věci rozhodl, když rozhodoval ve společném řízení o všech třech přestupkových jednáních stěžovatele, uznal ho vinným ze všech tří přestupkových jednání a uložil mu sankci. Proti tomuto rozhodnutí bylo možné se odvolat, což stěžovatel také učinil. Krajský úřad tedy v uvedeném rozhodnutí nerozhodoval o změně uložené sankce v neprospěch obviněného z přestupku.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že v řízení, které předcházeno vydání napadeného správního rozhodnutí pochybily správní orgány obou stupňů především při hodnocení důkazů, kdy za základ svých zjištění převzaly nekriticky svědecké výpovědi zasahujících policistů, aniž by je konfrontovaly s dalšími zjištěnými skutečnostmi, zejména svědeckou výpovědí lékaře MUDr. M. V. Současně pochybily při právním posouzení, kdy vinu vyslovily i ohledně jednání, u něhož došlo v souladu s ust. § 66 odst. 2 zákona o přestupcích k odložení věci, aniž by při zahájení

řízení o přestupcích byla dodržena lhůta stanovená v ust. § 67 odst. 3 citovaného zákona. Podle stěžovatele jsou výpovědi zasahujících policistů obsahově téměř shodné, avšak pouze proto, že je oba při výslechu mechanicky převzali ze zpracovaného úředního záznamu, který při svědeckém výslechu doslovně přečetli. Správní orgán takový průběh výslechu připustil přesto, že svědek je povinen vypovídat osobně a ústně. Je také pravdou, že policisté museli vypovídat způsobem, který je uveden v protokolu o jejich výpovědi. Pokud by totiž uvedli jiné skutečnosti, muselo by vyjít najevo, že jejich zásah proti stěžovateli byl nedůvodný a hrozilo by jim nebezpečí postihu pro zneužití pravomoci veřejného činitele. Stěžovatel se na výzvu policistů podrobil celé řadě dechových zkoušek a nemůže nést odpovědnost za to, že skončily s negativním výsledkem. Pokud se jako rozhodující důkaz zmiňuje jediný dosažený pozitivní výsledek, pak stěžovatel namítal, že mu přístroj s naměřenou hladinou alkoholu nebyl předložen k odsouhlasení a výsledek byl vytištěn ve vedlejší místnosti bez jeho přítomnosti. Proto odmítl příslušný záznam podepsat. Přitom opakované dechové zkoušky byly opět negativní. Za tohoto stavu, kdy policejní orgány, za situace, že jim stěžovatel poskytl součinnost a podrobil se celé řadě orientačních dechových zkoušek, nebyly schopny hodnověrně zjistit a ověřil hladinu alkoholu v jeho krvi, je rozhodujícím a jediným objektivním důkazem výsledek lékařského vyšetření. Lékař MUDr. M. V. uvedl, že si na průběh konkrétního vyšetření stěžovatele nepamatuje a plně však odkázal na jím vyhotovený protokol, kde popsal stav vyšetřované osoby. Ze žádného zde uvedeného údaje přitom nevyplývá, že by stěžovatel jevil známky požití alkoholu. Úvahy správního orgánu založené na časovém odstupu nemohou obstát. Pokud by měl stěžovatel mít v době 02:55 hod. v krvi hladinu 1,60 promile alkoholu, pak v době vyšetření činila tato hladina minimálně 1,40 promile, což odpovídá střednímu stupni opilosti a tento stav by musel lékař při vyšetření zjistit. Zatímco dechová zkouška je z pohledu své průkaznosti pouze orientačním materiálem, lékařské vyšetření má jako přímý důkaz svou důkazní hodnotu. Správní orgány však tyto důkazy hodnotily zcela opačně, aniž by pro takový postup byly splněny důvody. Krajský soud se sice těmito rozpory v dokazování zabýval, dovodil však, že údaje sdělované zakročujícími policisty je třeba hodnotit jako věrohodné, zatímco výsledky klinického lékařského vyšetření mají pouze orientační povahu a chování a vnější vzhled vyšetřovaného mohou být ovlivněny celou řadou dalších faktorů. Podle jeho závěru správní orgány správně přiřadily vyšší vypovídací hodnotu svědeckým výpovědím a výsledkům dechové zkoušky oproti klinickému vyšetření lékařem. K tomu je třeba zdůraznit, že zatímco svědecké výpovědi i prezentovaný výsledek dechové zkoušky, jsou produktem činnosti policie, výsledek lékařského vyšetření byl vyhotoven lékařem, který nemá na výsledku řízení žádný zájem, a nemá proto důvod cokoli ve svých zjištěních zkreslovat. Pokud lékař jako odborník po provedeném vyšetření osoby (byť pouze klinickém) nezjistil její ovlivnění alkoholem, nelze tento důkaz odmítat a dávat přednost důkazu výslechem osob, které stěžovatele zadržely a které musí mít zájem zdůvodnit oprávněnost svého zákroku. Podobně je nutno hodnotit provedené důkazy ve vztahu k přestupkům podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích. Tato záležitost byla rozhodnutím správního orgánu odložena s odkazem na ust. § 66 odst. 2 zákona o přestupcích. Důvodem pro odložení věci nemusí být pravomocné odsouzení za trestný čin v trestním řízení, ale postačí pouze důvodný předpoklad, že takový trest může být podle očekávání obviněnému uložen. Z toho však nelze dovodit, že v případě, kdy trestní řízení neskončilo odsouzením nebo uložením trestu, je možno bez dalšího v řízení, které skončilo odložením věci pokračovat. Krajský úřad v předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 26. 7. 2010 dovodil, že rozhodnutí o

odložení věci je svou povahou neformálním opatřením a netvoří překážku věci rozhodnuté, aniž by však závěr blíže právně vysvětlil a zdůvodnil. I pokud by tento výklad byl správný, pak správní orgán tím, že řízení o těchto přestupcích podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích zahájil až po doručení rozhodnutí odvolacího orgánu, nedodržel lhůtu vymezenou v ust. § 67 odst. 3 citovaného zákona a tato skutečnost již překážku dalšího vedení řízení představuje. Stěžovatel názor krajského úřadu na výklad ust. § 66 odst. 2 zákona o přestupcích nesdílí. Ačkoli je rozhodnutí o odložení věci úkonem, který nevyžaduje písemně vyhotovené rozhodnutí, jedná se v každém případě o individuální správní akt, který má materiálně povahu rozhodnutí a jeho přijetím se řízení končí. Není proto možné bez dalšího takto skončené řízení znovu zahájit či obnovit, jako se stalo v jeho případě. Skutečnost, že odložení věci podle ust. § 66 zákona o přestupcích není právní povahou rozhodnutím, ale pouze úkonem správního orgánu, který nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví, nemůže na citovaných úvahách cokoli změnit. V rozporu s právním názorem krajského úřadu byl stěžovatel uznán vinným i za jednání vykazující znaky přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, přičemž rozhodující je skutkové vymezení jednání, nikoli jeho následná nesprávná nebo nedostatečná právní kvalifikace. Řízení se vede pro určitý skutek, jehož totožnost musí být zachována po celou dobu jeho trvání, zatímco právní kvalifikace jednání se může měnit. Pokud byl tedy stěžovatel v původním řízení (které skončilo vydáním rozhodnutí správního orgánu ze dne 18. 5. 2010, č. j. OOV/410/2010 D-112/10) uznán vinným skutkem, který z hlediska svého vymezení znaky tohoto přestupku naplňuje, pak v novém řízení, které následuje poté, kdy původní rozhodnutí bylo v důsledku jeho odvolání zrušeno, nemůže být uznán vinným přísněji kvalifikovaným skutkem, neboť takový postup znamená porušení zásady zákazu reformace in peius, která je vyjádřena v ust. § 82 zákona o přestupcích. Ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, ze záznamu o sdělení podezření i z usnesení Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 T 112/2010 - 13, o postoupení věci je z hlediska jednoty a totožnosti skutku zřejmé, že stěžovatel byl od samého počátku stíhán pro skutky, které bylo možno kvalifikovat jako přestupky podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) a d) zákona o přestupcích. Pokud správní orgán v některé části správního řízení některou z možných právních kvalifikací skutky vypustil, není možno se v řízení, které následuje jako důsledek odvolání stěžovatele, k této původně vypuštěné kvalifikaci vrátit, a postavení obviněného v řízení tak zhoršit. Správní orgán již dne 11. 2. 2010 původně samostatně projednávané jednání odložil pro neúčelnost a takové rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem a nemůže doznat změny jen proto, že uvažované trestní řízení nakonec skončilo s jiným výsledkem, než se původně předpokládalo. Rozhodně je třeba odmítnout úvahu, že důvody pro odložení věci odpadly, což má opravňovat správní orgán k tomu, aby znovu zahájil řízení o přestupku a sdělil obviněnému podezření. Stejně tak nelze souhlasit s tím, že by lhůta 60 dnů uvedená v ust. § 67 odst. 3 zákona o přestupcích měla pouze pořádkovou povahu. Proti oznámení o zahájení řízení o přestupku nemá obviněný možnost podat opravný prostředek ani se jinak procesně bránit. Je proto třeba se důsledně zabývat zákonností takového postupu a důsledně přitom respektovat práva obviněného. Postup, při kterém se v novém řízení, následujícím poté, kdy původní rozhodnutí bylo na podkladě odvolání zrušeno, postavení obviněného zhoršuje a je mu dokonce ukládána podstatně vyšší sankce, než v předchozím řízení, znamená porušení základních zásad trestání jen ze zákonných důvodů a způsobem, který stanoví zákon, upravených v čl. 39 Listiny základních práv a svobod a je projevem vrchnostenského přístupu státního orgánu k občanovi, jehož postavení je zhoršováno jen

proto, že využil zákonem stanovené opravné prostředky. Z celého průběhu řízení je přitom nepochybné, že způsob, jakým zasahující policisté prováděli zákrok vůči stěžovateli včetně mnohokrát opakované orientační dechové zkoušky je minimálně nestandardní a za situace, kdy neexistuje záznam o opakované zkoušce, nelze jediného údajně zjištěného pozitivního výsledku použít jako důkazu, a to tím spíše, že byl pořízen bez přítomnosti stěžovatele a ten neměl možnost se k němu vyjádřit. Vyšetřující lékař MUDr. M. V. provedl během klinického vyšetření celou řadu úkonů a ani u jediného z nich nebylo ovlivnění stěžovatele alkoholem zjištěno. Jmenovaný lékař neměl a nemá k věci žádný vztah a jím zaznamenané údaje je třeba hodnotit jako objektivní a nezpochybněné. Nelze tedy učinit jednoznačný závěr, že se skutek stal, že jej spáchal stěžovatel a že jeho jednání naplňuje znaky přestupku. Nelze přehlédnout ani to, že stěžovateli byl v rámci „nové" části spisového materiálu týkajícího se přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích předložen úřední záznam policie, který je obsahově zcela stejného znění, avšak datumově vyhotoven jiného dne, než úřední záznam ze dne 20. 1. 2010 založený v přestupkovém spise. Tato skutečnost potvrzuje, že s důkazy v posuzované věci mohlo být manipulováno a ve světle toho je nutno hodnotit věrohodnost a přesvědčivost výpovědí policistů. Správní orgán ponechal zcela bez povšimnutí, že policisté jako svědci nevypovídali o tom, co svými smysly vnímali, ale pouze doslovně přečetli úřední záznam, který údajně po události vyhotovili. Skutečnost, zda tento postup stěžovatel při jednání namítal, není pro posouzení věci rozhodná. Krajský soud k této námitce nezaujal stanovisko a uzavřel, že považuje výpovědi policistů za pravdivé. V této souvislosti však nebylo vysvětleno, z jakého důvodu by lékař pohotovostní služby uváděl v záznamu o vyšetření i ve své svědecké výpovědi údaje odporující skutečnosti. Stěžovatel namítal, že krajský úřad jako odvolací orgán nesplnil svou přezkumnou povinnost, neodstranil vytýkaná pochybení v postupu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a s jeho vadnými skutkovými i právními závěry se ztotožnil. Navíc v řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaných rozhodnutí nebyla dodržena procesní zpravidla, která mají za cíl zajistit úplně zjištění stavu věci a zabezpečit účastníkům řízení plné uplatnění jejich práv. Krajský soud při projednávání žaloby popsané nedostatky správním orgánům nevytkl a s jejich vadnými skutkovými i právními závěry se ztotožnil. Nezohlednil-li zásadní rozpory v důkazech na skutkové i právní závěry rozhodnutí o přestupku, nedostál své přezkumné povinnosti, jak je vymezena v § 2 s. ř. s. a jeho rozhodnutí nemůže obstát. Podobně nemůže obstát právní hodnocení věci, a to tím spíše, že je založeno na skutkových závěrech, které nemají oporu v provedeném dokazování. Stěžovatel je proto přesvědčen, že krajský soud nepostihl vady přezkoumávaného správního rozhodnutí, které trpí nedostatky způsobujícími jeho nezákonnost. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svých dřívějších vyjádřeních v této věcí a na tyto odkázal. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl v kasační stížnosti žádné nové skutečnosti, které by se vztahovaly k přestupkovému řízení, které bylo předmětem soudního přezkumu, krajský úřad považuje napadený rozsudek krajského soudu za zákonný a správný, ztotožňuje se rovněž s důvody, které soud k jeho vydání vedly a předloženou kasační stížnosti nepovažuje za důvodnou. Proto navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 20. 1. 2010 ve 02:25 hod. řídil po silnici I. třídy č. 34 v Pelhřimově osobní automobil zn. Škoda Fabia Combi registrační značky X ve směru od Humpolce na Pelhřimov a po spatření policejní hlídky v místě „U Hamru“ náhle zvýšil rychlost, vypnul potkávací i obrysová světla, policistu objel z levé strany a pokračoval v jízdě. Na výzvy k zastavení nereagoval a byl zastaven až cca 100 m za křižovatkou ve směru do centra Pelhřimova. Protože z dechu stěžovatele byl cítit alkohol, byl policistou vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu přístrojem Dräger. Stěžovatel tak učinil, ale přes opakované pokusy nebyl bez zjištěného důvodu schopen nadýchat. Na dotaz policisty, zda požil alkohol a v jaké míře stěžovatel uvedl, že před jízdou požil 3 piva a pár panáků tvrdého alkoholu. Poté byl policejní hlídkou vyzván, aby si vozidlo zajistil proti pohybu a odcizení a aby ji následoval na OOP Pelhřimov k dalšímu projednání věci. V čase 02:55 hod. byla na OOP Pelhřimov znovu provedena dechová zkouška přístrojem Dräger na přítomnost alkoholu v dechu a po několika nepovedených pokusech byla v jednom případě stěžovateli naměřena hodnota 1,6 promile alkoholu v dechu. Výpis o provedené pozitivní zkoušce byl vytisknut, ale stěžovatel jej odmítl podepsat. Následné pokusy byly již také neúspěšné. Poté byl stěžovatel převezen do nemocnice Pelhřimov k lékařskému vyšetření při ovlivnění alkoholem. Zde byl stěžovatel službukonajícím lékařem pouze vizuálně vyšetřen, jelikož přes poučení o následcích bezdůvodně odmítl odběr moči i krve.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

Ve vztahu k citovanému ustanovení Nejvyšší správní soud poukazuje závěry vyslovené v rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS, že v České republice platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

Skutečnost, že stěžovatel řídil vozidlo v době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, byla prokázána pozitivním výsledkem dechové zkoušky, svědeckou výpovědí zasahujících policistů a úředním záznamem ze dne 20. 1. 2010. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že dechová zkouška je z pohledu své průkaznosti pouze orientačním materiálem. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o ochraně před návykovými látkami“). Podle ust. § 16 odst. 2 citovaného zákona je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátorem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Citované ustanovení tak stanoví, za jaké situace je osoba povinna se podrobit vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, a to orientačnímu vyšetření [§ 2 písm. l) zákona o ochraně před návykovými látkami] a odbornému lékařskému vyšetření [§ 2 písm. m) zákona o ochraně před návykovými látkami]. S účinností od 1. 1. 2009 je důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátorem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“) přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Zvláštním právním předpisem, který má na mysli § 16 odst. 2 zákona o ochraně před návykovými látkami, je právě zákon o metrologii, resp. prováděcí vyhláška č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů (srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky).

V dané věci policisté provedli u stěžovatele dechovou zkoušku kalibrovaným analyzátorem alkoholu v dechu s výsledkem 1,6 ‰ alkoholu v krvi, se kterým byl ihned seznámen. Bylo dále zjištěno, že přístroj Dräger měl v době měření platnou kalibraci (protokol č. 09/650/13/21). Rovněž nebylo prokázáno, že by opakované neúspěšné pokusy byly způsobeny technickou závadou na přístroji. Dechová zkouška byla tedy provedena v souladu se zákonem a je tak důkazem o tom, že stěžovatel řídil vozidlo v době, po kterou byl ještě pod vlivem požitých alkoholických nápojů. Zpochybňuje-li stěžovatel závěr krajského soudu i správních orgánů, který vychází z provedené dechové zkoušky poukazem na protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 20. 1. 2010, je nutno zdůraznit, že toto lékařské vyšetření nebylo kompletní, neboť stěžovatel bezdůvodně odmítl odběr krve. Lékařské úkony, které provedl MUDr. M. V. během tohoto vyšetření, měly pouze orientační charakter, neboť šlo jen o vizuální pozorování stěžovatele při některých úkonech, navíc kolonka, zda vyšetřovaný jeví známky požití alkoholu, nebyla vyplněna vůbec. Proto se nejedná o důkaz, který by mohl zpochybnit pozitivní výsledek dechové zkoušky.

Pokud jde o důkazní hodnotu svědeckých výpovědí zasahujících policistů, tyto jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, a proto se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že tyto výpovědi jsou věrohodné. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž mimo jiné vyslovil, že *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný*

zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje", jímž bylo „Oznámení přestupku", úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí." Uvedené závěry lze aplikovat i na případ stěžovatele, neboť Nejvyšší správní soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k závěru o zaujatosti svědků - policistů. Namítal-li v této souvislosti stěžovatel také to, že policisté jako svědci nevypovídali o tom, co svými smysly vnímali, ale pouze doslovně přečetli úřední záznam, který údajně po události vyhotovili, pak z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 4. 2010, kdy byli tito policisté vyslechnuti jako svědci za přítomnosti stěžovatele a jeho zástupce advokáta JUDr. Roberta Jonáka, však nic takového nevyplývá. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl výslech svědků proveden zcela standardním způsobem v souladu se zákonem, o čemž svědčí i to, že předmětný protokol bez námitek podepsal jak stěžovatel, tak i jeho advokát.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Zákon o ochraně před návykovými látkami stanoví v ust. § 16 odst. 2 provedení krevní zkoušky (odborné lékařské vyšetření) v situaci, kdy kontrolovaná osoba odmítne orientační vyšetření. Rovněž ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu již striktně neváže povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, na pozitivní výsledek předchozí dechové zkoušky. Rozhodující je výzva policisty k podstoupení lékařského vyšetření. Taková výzva ovšem může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Neuposlechnutím takové opodstatněné výzvy se řidič dopouští přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, který byl publikován pod č. 2063/2010 Sb. NSS).

Skutečnost, že stěžovatel se přes výzvu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, byla prokázána jednak svědeckou výpovědí zasahujících policistů, úředním záznamem ze dne 20. 1. 2010 a protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 20. 1. 2010. Tuto skutečnost ostatně stěžovatel v průběhu řízení nepopíral, přičemž neuvedl žádné závažné důvody proč tak odmítl učinit.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.

V daném případě stěžovatel neuposlechl pokynu policisty k zastavení motorového vozidla, vypnul potkávací i obrysová světla, objel policistu a pokračoval dál v jízdě s neosvětleným vozidlem, přičemž nereagoval na výzvy k zastavení vozidla a při následné kontrole nepředložil policistovi řidičský průkaz. Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. b), § 6 odst. 8 písm. a) v návaznosti na § 6 odst. 12 a § 32 odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti byly prokázány jednak úředním záznamem ze dne 20. 1. 2010 a zejména pak svědeckou výpovědí zasahujících policistů. Tvrzení stěžovatele, že nepoznal, že je zastavován hlídkou Policie České republiky a že omylem vypnul potkávací a obrysová světla, byla shledána jak správními orgány, tak i krajským soudem důvodně jako nevěrohodná, protože stěžovatel byl zastavován motorizovanou hlídkou, takže na místě stálo i služební vozidlo, a zcela jistě by nepokračoval v jízdě v noci bez osvětlení, ale v zájmu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích by uvedl světla co nejdříve opět v činnost nebo by vozidlo zastavil.

Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutím správního orgánu byla jeho věc týkající se přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích odložena s odkazem na ust. § 66 odst. 2 citovaného zákona, a proto nebylo možné bez dalšího v řízení pokračovat.

Podle ust. § 66 odst. 2 zákona o přestupcích správní orgán může věc odložit, jestliže sankce, kterou lze za přestupek uložit, je bezvýznamná vedle trestu, který byl nebo bude podle očekávání uložen osobě podezřelé z přestupku za jiný čin v trestním řízení. Podle odst. 4 citovaného ustanovení se rozhodnutí o odložení věci nevydává.

V daném případě byla podle úředního záznamu ze dne 11. 2. 2010 odložena přestupková věc stěžovatele, který se dne 20. 1. 2010 měl dopustit přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích, protože proti němu bylo zahájeno zkrácené přípravné řízení. Nejedná se tedy o správní rozhodnutí, kterým by bylo rozhodnuto o věci samé, ale pouze o úkon správního orgánu učiněný před zahájením řízení. Pokud později byla věc usnesením Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 23. 2. 2010, č. j. 7 T 12/2010 - 31, postoupena Městskému úřadu Pelhřimov, pak nic nebránilo tomuto orgánu zahájit správní řízení o předmětných přestupcích. Tato námitka je proto nedůvodná.

Stěžovatel rovněž namítal, že správní orgán I. stupně tím, že řízení o přestupcích podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích zahájil až po doručení rozhodnutí odvolacího orgánu, nedodržel lhůtu vymezenou v ust. § 67 odst. 3 citovaného zákona.

Podle ust. § 67 odst. 3 zákona o přestupcích jestliže správní orgán věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu, zahájí řízení o přestupku bezodkladně, nejpozději do šedesáti dnů.

V daném případě byla věc přestupků podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona o přestupcích odložena ve lhůtě, takže k porušení ust. § 67 odst. 3 citovaného zákona nedošlo. Navíc uvedená lhůta pro zahájení řízení o přestupku je lhůtou pořádkovou, což znamená, že s jejím uplynutím zákon nespojuje žádný důsledek pro věc samu. Uplyne-li marně tato lhůta, nemá to pro řízení ve věci žádný důsledek. Tato námitka je proto nedůvodná.

Stěžovatel dále namítal, že v novém řízení, které následovalo poté, kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo v důsledku jeho odvolání zrušeno, byl uznán vinným přísněji kvalifikovaným skutkem, čímž došlo k porušení zásady zákazu reformace in peius.

Podle ust. § 82 zákona o přestupcích nemůže v odvolacím řízení správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku.

V dané věci rozhodoval krajský úřad jako odvolací orgán dvakrát. Nejprve rozhodnutím ze dne 26. 7. 2010 zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 5. 2010 a věc mu vrátil k dalšímu řízení a následně napadeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí ze dne 2. 9. 2010, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání předmětných přestupků, a byly mu uloženy sankce. Ani v jednom z těchto odvolacích řízeních krajský úřad nezměnil uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku, tj. stěžovatele. Tato námitka je proto nedůvodná.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu